מח אבגדה מיי׳ פכ״ו

רטו סעיף ה:

לעזי רש"י

פאשיל"ש [פיישיל"ש].

תמוכות גפן. קביל"ש [קיבילי"ש].

רבינו נרשום

אבני דאכפא. אותן אבנים אבני הכפא. אחון אבנים שמשימין על העומרין כדי שלא יתפזרו אילך ואילך: לר׳ מאיר. דאמר מכר את הכרם מכר כל תשמישי

הכרם. כיון דמתקנן. הכרם. כיון דמתקנן. שמשופין אע"ג דלא מניח על העומרין עדיין או על הבנין מכורות. לרבנן אין נמכרות עד דמנחן בבנין

משום דלאו כגוף של קרקע

דמי. ל) אלמא עד דמנחז

, ארפי: חוי מדורות רגדר

בהם הגפנים קלופין הן הקליפות שעליהן כדי

הקליפות שעייין שלא יכנסו המים בין בייי ימחליט

שלא יכנטו וומים בין הקליפה ובין העץ ומתליע שלא יהיו אותן תולעין יוצאין ומתליעין הכרם:

לר״מ כיון דמשפיין. שמקולעין ומחודדין הוו שימושי הכרם. לרבנן לא הוו שימושי הכרם עד דמנחן ומוקמי בכרם

ואין נמכר: אע"ג דמטאי . למיחצד. הואיל דמחובר

לקרקע כקרקע דמי: ואע"ג

דמשפיין. כיון

, תדות, קרסולים.

םמ.

ל) כש"ל מ"ז. ב) ל"ל ואינה מטלטלת עוד כיון דטוחה בטיט חשיבא ויש וכו. רש״ש, ג) צ"ל לר"י לפרש. יעב״ץ, ד) [ערך חלק א'],

הגהות הב"ח

(A) גמ' אבל לא מכר לא אתהאבנים שאינן ללרכה למ"ד אבני דאכפא לר"מ דלה מתקנן: (כ) שם בטיט ואע״ג דקביעא בארעא: (ג) שם דקביעא כלרעל: (ג) שם ולל סדן השקמה ואע"ג דקטיני מנל הני מילי כל"ל ותיבת וכר נמחק: (ד) דשב"ם ד"ה אע"ג וכר מעשה גדול לתשמיש קבוע דומה הס"ד: (6) ד"ה קנים המחולקין מפוללין הס"ד יאח"כ מ"ה שמעמידים וכו' וחמ"כ מיה שמעמידים וכר"
והאשכולות תלויין באויר:
(ו) ד"ה לרבי מאיר וכר"
תשמיש שדה כלל: (ו) ד"ה
לא את חילת וכרי דאינו מכור
עם השדה: (ח) ד"ה בעי ר"
זילא וכרי אצל אי מחברי:

מוסף תוספות

א. דכיון דשיעא בטינאלא . חזיא לטלטולה ואדעתא רמשבקא התם עבידא וכי עשויה בטיט וכו׳ דכיון דלא שיעא בטינא אדעתא דטלטולה עבידא, ואע"ג אימת דבעי. יד למה.

ב. שכבר נשתמש בדין זה התשמיש, דאי לא הרי הן לתשמיש העמרים והוא לא נשתמש בהם מעולם ושאינן לצורכה הן נקראות.

לא בעינן סדורות אלא דמתקנן לצורך

גדר שדה זו: אע"ג דלא סידרס. זו

על גב זו דבכלל כל תשמישי כרם הוא

לרבנן לא מזדבני עד דסידרן לכך

להיינו מעשה גדול (ד) ותשמיש קבוע: קנים מחי עבידתייהו. מה לריכין

לכרם קנים הגדילים בקרקע דקנים סתמא משמע ליה במקום גידולו כמו

גב" אבני דאכפא. לאחר שקלרו העותרים תניחין אותן לייבשן וארן השושירה. רשב"ם גרים ברישא שאין עשויה בטיט ובסיפא ומניחין עליהם אבנים כדי שלא יפורם הרוח: הסדורות. בחוך השדה לעשות גדר לשדה: לבורות. ואע"ג דאינן סדורות חשיב להו תשמיש קבוע דשדה לימכר עמו: הכא הרגימו אבני דאכפא. כעין

אמר מר הדר למילתיה לפרושי אליבא דר"מ ואליבא דרבנן: לר"מ. דאמר גבו' מאי אבנים שהו לצרכה הכא תרגימו פרק המוכר את הספינה (לקמן דף אבני דאכפא עולא אמר יאבנים הסדורות עח:) מכר כרס מכר תשמישי כרס לגדר והא תני ר' חייא אבנים צבורות לגדר ושמעינן דאתא לאיפלוגי אדרבנן תני סדורות הכא תרגימו אבני דאכפא ולמימר דחפי׳ חותן תשמישין שחינן לר"מ דמתקנן אע"ג דלא מחתן לרבנן יהוא נמכרין לרבנן עם הכרם דלא קביעי דמחתן ולעולא דאמר אבנים הסדורות כל כך לר"מ מכורין הן והלכך בכל לגדר לר"מ דמתקנן אע"ג דלא סדרן לרבנן תשמישי כרס ושדה השנוין במשנתינו יְהוא דסדרן: ואת הקנים שבכרם שהן בעינן לפרושי היכי דמי דלר"מ מכור ולרצנן אינו מכור והלכך לר"מ הני לצרכו: קנים מאי עבידתייהו אמרי דבי רבי אבני דאכפא מכורין הן בכלל שדה ינאי הקנים המחולקין שמעמידים תחת כיון דמתוקנות ומזומנות ללורך הגפנים לר"מ דמשפיין אע"ג דלא מוקמן העומרים: ואע"ג דלא מחקן. שאינן לרבנן הוא דמוקמן: ואת התבואה המחוברת מונחות בתוך השדה אלא חוץ לשדה לקרקע וכו': ואע"ג דמטאי למיחצד: ואת דלהכי אהני מאי דאמר ר"מ מכר כל חיצת הקנים שפחותה מבית רובע: ואע"ג תשמישי כרס לטפויי במכירת השדה דאלימי: ואת השומירה שאינה עשויה אפילו הנהו תשמישין שאינן מונחין בתוכו הואיל ולצורך השדה נתקנו. והא דאמרן לעיל (דף סה:) אפילו תימא ר"מ התם קביע כו' הני אבני דאכפא דמיתקני קרי קביעי אף על פי שאין מחוברין בקרקע הרי קבועין לתשמיש שדה זו וחין דרך לטלטלן לשדה אחר ולא להשאילן: לרבנן. דאמרי לא מכר כל תשמישי כרם אלא המיוחדין הרבה לתשמיש אין נמכרין אלא א"כ מחתן לתוך השדה: ולעולה דחמר אבנים הסדורות לגדר. ובעל כרחך סתמא כרבנן נקט למילתיה דלר"מ

גבי לא מכר גרים העשויה ורבינו חננאל גרים איפכא א: להוא דמחתן. אין נראה לפרש לר"ים דמחתי על העומרי׳ דמה אנו לריכין שיהו מונחים על העומרים הואיל והעומרים שהן מלושין אינן מכורין ונראה לר"י דלא מחתן היינו שמעולם לא הניחו על העומרים ומחתן היינו שכבר הונחו

ולאו דמחתי השתא: מחולקין. בערוךי פירש שהסירו הקליפות כדי שלא ימליעו: ולא את חיצת הקנים כו'. אע"ג דקמיני. עוד יאריך לקמן על משנה זו ובההיא דשומירה וחרוב אלא כן דרך הגמרא שמתחלה מפרש

המשנה ואח"כ מאריך: בעי ר' אלעזר מלבנות פתחים. לא כפי׳ הקונטרק דאפתח הבית האי דהא לא איירי כלל במכר בית אלא נראה לר"י דאפתח שומירה קאי ואשומירה דרישא קאי דקתני

דמכר את השומירה:

בטים: אע"ג דלא קביעא בארעא: ואת החרוב שאינו מורכב ואת בתולת השקמה: אע"ג דאלימי: אבל לא מכר 🕪 את האבנים שאינן לצרכה: לר"מ דלא מתקנן לרבנן דלא מחתן ולעולא דאמר אבנים הסדורות לגדר לר' מאיר דלא מתקנן לרבנן דלא סדרן: ולא את הקנים שבכרם שאינן לצרכו: לר' מאיר דלא משפיין לרבגן דלא מוקמן: ולא את התבואה התלושה מן הקרקע: ואע"ג דצריכא לארעא: ולא את חיצת הקנים שהיא בית רובע: ואע"ג דקטיני א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לא חיצת הקנים כלבד אלא אפילו ערוגה קשנה של בשמים ויש לה שם בפני עצמה אינה נמכרת עמה אמר רב פפא והוא דקרו לה וורדא דפלניא: ולא השומירה העשויה במים: ואע"ג 🐵 דמחברא בארעא: 🌣 (ולא את חרוב המורכב ולא סדן השקמה: ואע"ג דקטיני:) בעי רבי אלעזר מלבנות של פתחים מהו היכא דמחברי בטינא לא תיבעי לך דהא מחבר כי תיבעי לך דנקיטי בסיכי מאי תיקו בעי רבי זירא מלבנות של חלונות מהו מי אמרינן לנוי בעלמא הוא דעבידי או דלמא כיון דמחברי מחברי תיקו בעי רבי ירמיה מלבנות של כרעי הממה מהו כל היכא דמיטלטלי בחדה לא תיבעי לך דהא מיטלטלי כי תיבעי לך היכא דלא מיטלטלי מאי תיקו: ולא את חרוב המורכב ולא סדן השקמה ₪ וכו':

קביעא יפה בקרקע. סד"א קביעא יפה בקוקע. מיו"א כיון דלא קביע לאו כגופה של קרקע דמי אפי׳ הכי מכורה: ואת חיצת הקנים. אלו קנים הדוקרנין ושיוצאים כמה קנים בגזע אחד אע"ג דאלימי. דמהו דתימ' שדה בפני עצמה דמי אפרי הכי מכורה: ואת החרוב שאינו מורכב. דאכתי כל זמן דלא צריך ריכבא לא דבר חשוב הוא. חרוב מורכב. כעין שמרכיבין בין האילנות זקנים כדי להחזירם בכוחן חיצת הקנים: **קנים המחולקין.** מפוצלין (© שמעמידים תחת הגפנים כדי שיהו הגפנים זקופין והאשכולות חולין באויר ולא יתקלקלו בקרקע זקנים כדי להחזירם בכוחן הואיל שאינו מורכב לאו שדה בפ"ע דמיא: ואת וקורין להו פאשיל"ש: דמשפיין. משופין ומתוקנין לכך: אע"ג דלא מוקמן. שאינן זקופין ונעולים עדיין בקרקע: ואע"ג דמעאי למיחלד. הגיע זמן קלירתה וסד"א כל העומד לקלור כקלור דמי אפ"ה לגבי מכירה מכורים בכלל שדה. ובדלא מטאי לא אילטריך למיתני מכר דפשיטא השקמה. היא שהרי השדה מוכר עכשיו לגמרי ואה הלוקח לא יניח למוכר לגשל כאן פירומיו וללקיטה השחא לא חזו הלכך פשיטא דודאי מכר: אע"ג הגדיל כל כך שהוא בחור. דאלימי. דבתר תפיסת הקרקע אזלינן, ופרושי הוא דקתפרש גמ׳ לתתני׳ ואזיל: דלא קביעא. בקרקע: לר' מאיר דלא מסקנן. דהשתא שקמה כך הוא שם האילן: שקמה כן הוא שם האיקן: ואע"ג דצריכא לארעא. שתהא מונחת שם עד אינן משמיש 🕦 כלל ולרבנן דלא מחתן דלא הוי משמיש קבוע וחשוב: ד**לריכא לארעא.** לשטחה בשדה לאחר קצירה להנפח החבואה מריח הקרקע ולייבש: דקטיני. קנים דקים: נראה בעיני לפי שטת המשנה דקתני בין כך ובין כך לא מכר את חיצת הקנים שהיא בית רובע שתייבש: אף על גב דקביעי ולא את השומירה שהיא עשויה בטיט ולא את חרוב כו׳ ובסיפא דרישא לא תנינן להו במתניתין שכן סדר שמועה זו והכי גרסינן לה ולא את בשדה לא מכרה. וכיווז בשרוז לא מכוח: (פיון) שהיא עשויה בטיט ורשות בפ״ע הוי: סדן השקמה. דהוי אילן חשוב שקוצצין הסבואה הסלושה מן הקרקע ואע"ג דלריכא לארעא ולא אם חילם הקנים שהיא בים רובע ואע"ג דקטיני אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן לא אם חילם הקנין כלבד כו' עד אמר רב פפא והוא דקרו לה וורדא דפלניא ולא אם השומירה העשויה בטיט ואע"ג דקביעא בטי ר' אלעור הענפים שלו כדי להגדילן מלבנום של פחחים כו' בעי ר' זירא כו' בעי ר' ירמיה כו' עד היכא דלא מיטלטלי מאי חיקו ולא אם חרוב המורכב ולא אם סדן השקמה . לצורך קורות וזהו סדן: אע"ג דקטיני מנהני מילי אמר רב יהודה אמר רב דאמר קרא ויקס כו'. ולפי שיש דברים קלרים בשמועה זו טעו הסופרים ונשתבשו הספרים מלרוות של פחחים אוחז ארוים שטומדיז רמזוזום ארוים ולפי סדר שסדרתי אפרשנה: לא אם חילם הקנים בלבד. שהוא דבר חשוב ומחזיק בית רובע בקרקע אמרו דאינו (1) מוכר עם השדה אלא אפי׳ ערוגה קטנה דלא הוי בית רובע. ואורחא דמילתא נקט של בשמים לפי שדרך לקרות לה שם בפני עצמה והוא הדין לכל דבר שיש לו שם אותן מזוזות שבפתח הבית . המחובר בקרקע מהו. מכרן בפני עלמו. ובחילת קנים בלבד פירש לך שיעורא דמילתא דפסיקא היא דאי הוי בית רובע יש לו שם בפני עלמו ואי לא לא: אמר רב פפא והוא . או לא מכרז: כי תיבעי **דקרו כו'**. לפרושי אתא היכי דמי יש לה שם בפני עלמה דקאמר רבי יוחנן: **וורדא דפלניא**. ערוגת בושם של פלוני: **אע"ג דקביעא**. או לא מכון: כי וזיבעי לך היכא דנקיטי בסיכי. שאין מחוברות בקרקע כי אם כעין שעושין ציר לדלת (בזימנא) שכל אחת נכנסת השומירה בקרקע כיון דטוחה בטיט אינה מיטלטלת עוד וחשיבא בי ויש לה שם בפני עלמה והרי הוא כמוכר את השדה שלא מכר את הבית דאין בית בכלל שדה אלא בכלל חלר: בעי רבי אלעור כו'. משום מתני׳ דהמיפלגא בשומירה בין עשויה בטיט לשאינה עשויה בחברתה ובכך מחוברין: לנוי עבידן. המלבנות ולא מזדבני. או דלמא (לא) בטיט נקט לה הכא להך בעיא דקמיפלגא נמי בין עשויה בטיט לנקיטי בסיכי. ובמוכר את הבית לחבירו קבעי אם מכר בכלל הבית מלבנות של פתחים אם לאו והוא תיקון שעושין סביב המוחות ומלמעלה ומלמטה שהדלת שוקף עליהן: דמהברי בטינא. מחוברין בכותל אבנים בטיט: דהא מחברי. והוי מן הבית עלמו: בסיכי. יתידות קביל"ש ונוח לפרקן: מאי. מי אמרינן אינן לריכין לפתח כל כך ולא אינהו מזדבני: מלבנות של כרעי המטה. אלו לבנים מכרן או לא חיקו: **בעי ר' זירא.** אם חמצי לומר מלבנות של פתחים דנקיטי בסיכי מכורין בכלל הבית היינו משום דלחיזוק עבידן אבל שמשימין תחת כרעי המטה מלבנות של חלונות דנקיטי בסיכי מהו לנוי עבידן ולא מודבני או דלמא כיון דמחברי בסיכי הא מיחברי ונמכרין כדאמרן גבי מלבנות שלא יתליעו מלחלוחית פתחים אבל (ח) מחברי בטיט לא מיבעיא לן. כן נראה בעיני: **מלבנות של כרעי המטה**. חתיכות עך היו נותנים תחת כרעי המטה כדי שלא ירקבו בקרקע. ואם תמלי לומר גבי פתחים וחלונות דמודבני היינו משום דמחברי מיהא בסיכי אבל הכא בדלא מיחברי של קרקע. שהיא בית רובע רשות בפ״ע הוי ולא מזרבני:

א) לכאורה צ"ל והלכד בעינו

למטה כלל כדמפרש ואזיל קמיבעיא ליה אם הוא מכור עם המטה או לא: דמיטלטלי בהדה. שמחוברין במסמרות או בסיכי: